

ОЛЕКСАНДР КОВАЛЕНКО

СЛОНИК НА ВЕЛОСИПЕДІ

ОЛЕКСАНДР КОВАЛЕНКО

СЛОНИК НА ВЕЛОСИПЕДІ

КАЗКИ

Для дошкільного віку

художник ЮЛІЯ КРИГА

КИЇВ «ВЕСЕЛКА» 1988

СЛОНИК НА ВЕЛОСИПЕДІ

Великий слон для свого сина — малого слоника — змайстрував велосипед.

— Крути педалі,— напучував.— Та гляди, не бешкетуй.

— Ні, тату,— запевнив слоник і сів на велосипед.

Ото вже для нього втіха! Розженеться та й слушає, як вітер у вухах свище. Хрруп! — повалив молоде деревце. Гурп! Гуп! Гуп! — поперевертав чиїсь вулики. І хоч би що! Все прислухається, як вітер у вухах виводить: фі-ф'ю-у-у! ф'ю-у-у!

— Ой лишенько! — зойкнула зайчиха й мало не з-під коліс у слоника вихопила своє дитя.— Стривай же, розповім ось великому слонові.

— Мовчіть! — сполошилася сойка.

— Як же це так? — розводить лапами пасічник ведмідь. — Слоник мені вулики трощить, а я — мовчи? Нехай лишень попадеться мені цей капосний слоник — вуха поодкручую.

— Вуха поодкручую! — перекривила сойка. — Нетямуші. Та вже як собі знаєте. Ви мене бачить не бачили, я вас чути не чула. Моє гніздечко скраю, я нічого не знаю.

— Що тут трапилося? — надійшов до гурту їжачок-городник. Він саме ніс воду. Поставив відра, відсапує. — Ще від річки почув, як ви галасуєте.

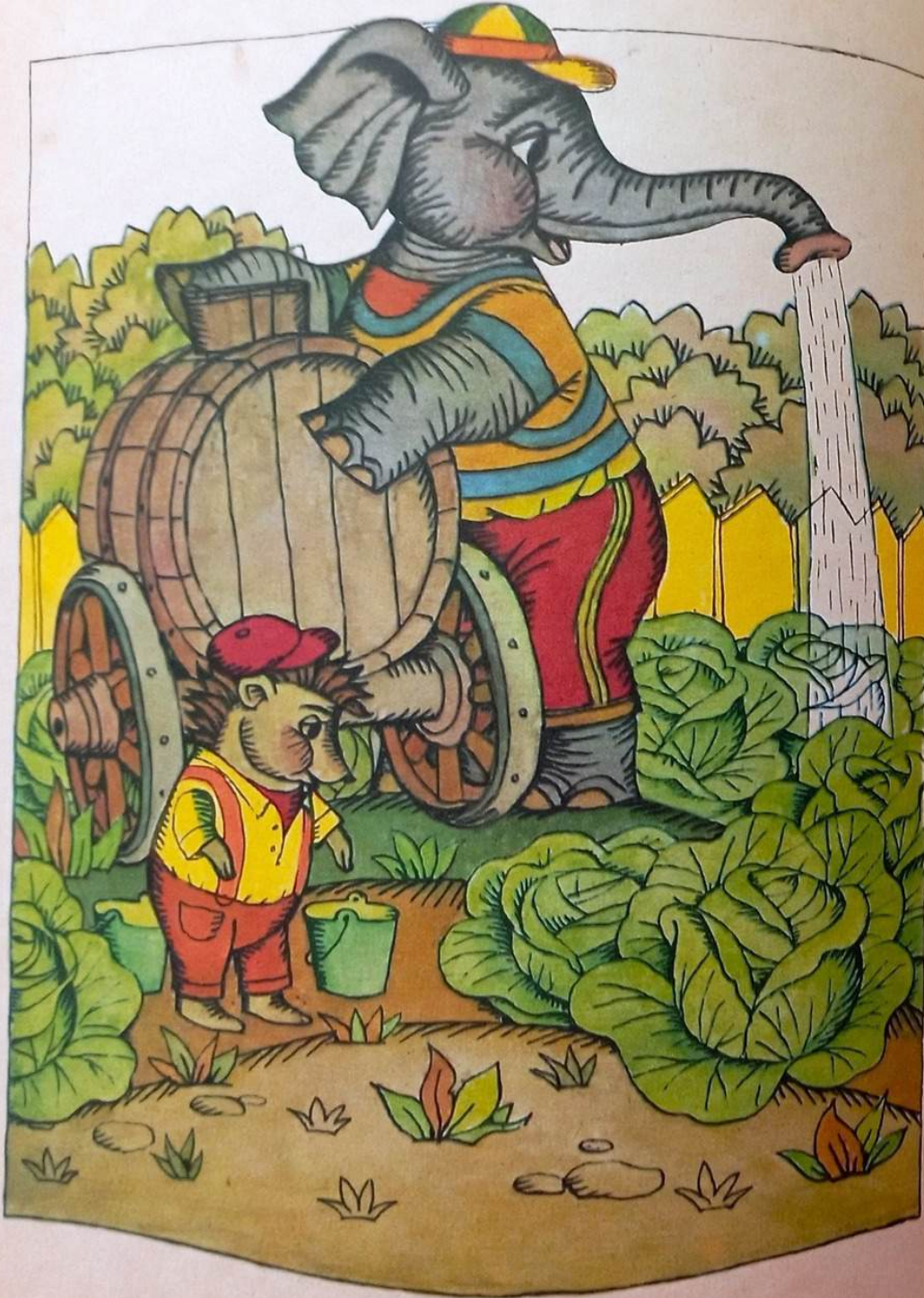
— Ох почує великий слон! Ох почує! — знову забідкалася сойка.

— Ну, липучка, — підскочив ведмідь до дерева. Хотів було дістати її лапою.

— Хуліган! — вжахнулася сойка й перелетіла на вище дерево.

— Слоник гасає, шкоду робить, — зітхаючи, поскаржилася їжачкові зайчиха.

— Я його вгасаю! — обурився ведмідь.

— Гасає,— сказав їжачок,— бо діла не має. Чого там дивуватися? — і він закректав, беручи важкі відра. Та й подріботів далі.

Їжачок підходив уже до лісового городу, аж раптом іззаду його штовхнув своїм велосипедом слоник. Їжачок покотився вбік. Вода вилилася. Трах-тарабах-тарах! — заgrimкотіли стежкою порожні відра. По мокрій стежці велосипед знесло на пеньок, і слоник упав через кермо.

Помацав слоник лоба. Ох, яка гуля набігла!

— Чи живий, чи здоровий синок великого слона? — замиготіла перед очима сойка.— Хто смів таке заподіяти синочку великого слона?

— Киш ти! — одігнав її слоник і з-під набитого лоба зиркнув на їжачка.— Я ненароком воду розлив...

— Буває,— сказав їжачок.— Що ж, бери відра — і до річки. Тобі це завиграшки, а мені спробуй поносити.

— Та що мені ці наперстки? — покосився слоник на відра.— Дістану зараз бочку на колесах. До велосипеда причеплю...

— Ви що затіяли? — з лементом напосілася на них сойка.— Великий слон побачить — розгнівається!

А слоник хобота на сойку націлив, а-фух! — і здув її з-перед очей. Де й поділася.

Прилетіла сойка до великого слона. Той саме зарядку робив з такою важенною колодою, що сойка не наважилась підступитися близько. Здалеку крикнула:

— А йдіть-но погляньте! Синочок ваш... Ох, бідолашний же він!

— Що?! — гукнув великий слон та бігцем подерся крізь кущі-чагарі.

Побачив слоника, який воду на грядки розбризкував хоботом, та як засурмив:

— Хто тебе, синку, примусив це робити?

— Та хто ж мене, тату, може примусити? Я сам,— відказав слоник.— Це ж яка смачна морква вродить! А огірки! А капуста!

Засурмив тоді великий слон, аж ліс здригнувся:

— Збігайтеся! Злітайтеся! Ге-гей! Слоник мій узявся город лісовий доглядати! От, непосидючий! Ну, взявся, синку, то вже покажи, на що здатний.

— Невже це той самий бешкетник? — прибігла зайчиха.

— Він,— ствердно кивнув головою ведмідь.— Гасав, поки діла не мав.

— А так, так,— підтакнула зайчиха.— Ач, як за діло взявся, то й розуму набрався.

— Нічого не розумію. Анічогісінько! — скрикнула сойка і зникла десь. Тепер довгенько, мабуть, не заявлятиметься сюди.

ЯК ПІВНИК РОБИВ НІЧ

Ніч минула. Уже й розвиднілося.

А півник спить.

Ось на нього докірливо глянуло сонце. Від того погляду півник і прокинувся.

Отакої, сонце проспав! Зіскочив на паркан та й почав було:

— Ку-курік...— аж враз схаменувся: тепер якось уже соромно голос подавати.

Спробував півник знову очі заплющити. Заплющив — відразу ніч перед ним. Розплющив — день.

Півник так гордовито тріпнув гребенем, що мало з паркану не впав. Загордився. Ще б пак! Виходить, усе від нього залежить: день буде чи ніч.

І от вирішив півник робити ніч. А сонце нехай

до заходу навпомацки котиться. Он як! Взяв і заплющив очі.

Та сонце встигло вже розбудити песика, котрий дрімав біля своєї буди. Песик солодко потягнувся, і тут побачив півника.

— Півнику, чого спиш?

А півник і на щилиночку очей не розплющує.

— Сплю,— каже,— бо ще ніч глуха.

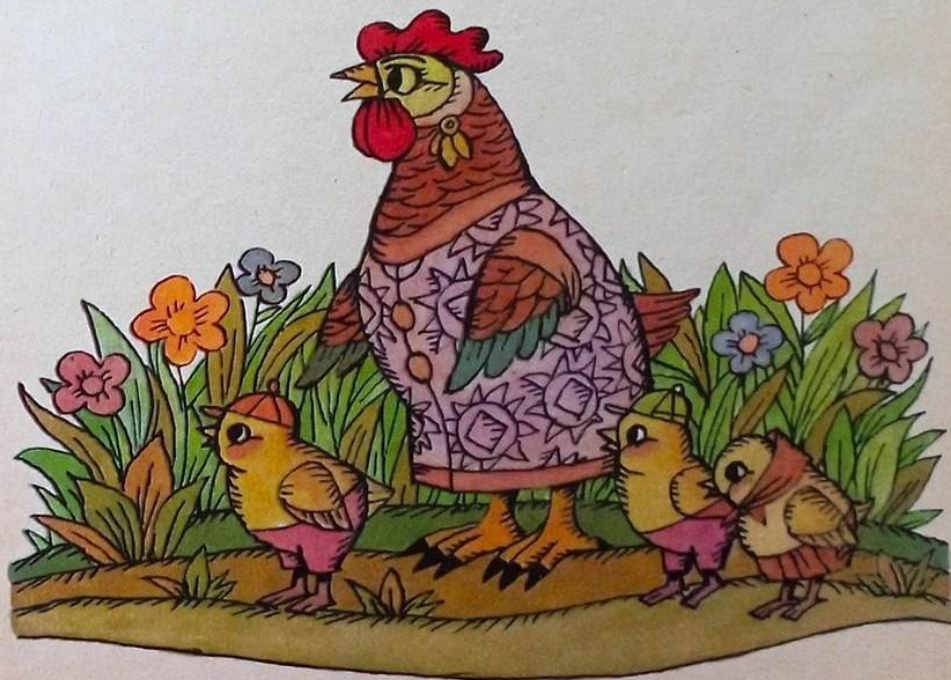
Песик аж кинувся та як гавкне з подиву:

— Де та ніч? Ондечки сонце над головою!

Закліпав півник очима. Гребенем в один бік стріпнув, у другий. А й справді — є сонце.

— Ти ба,— дивується,— нікуди й не дівалося.

— Гррр! — невдоволено загарчав песик.— Чо-

го б, — каже, — сонцю лякатися твоїх очей? Не сердь його, бо розгнівається і зникне. Отоді хоч заплющуй очі, хоч кукурікай до нестями — будемо в темряві сидіти.

— Та невже? — скрикнув півник.

Але песик його не слухав. Заповз собі в буду, ще й хвоста вистромив надвір: набрид йому півник.

— Не може того бути, щоб зникло! — не вгавав півник. — Куди ж воно зникне? Того не може бути. Ні, ні! Ніколи!

Лячно півнику. Прокидається вночі та — зирк на схід. І ну сонце викликати:

— Ку-курі-ку!.. — І вдруге кличе, і втретє, аж поки сонячний пружок не з'явиться на обрії.

І лиш тоді півник заспокоюється: є, є сонечко, нікуди не поділося.

ХТО НАЙКОЛЮЧИШИЙ

Два їжачки — Штричок і Шпичок — посідали на порозі хатки, звісили ніжки та й вигойдують ними.

А тут надійшов тато-їжак: приніс на своїх колючках жовтобокi груші.

— Ану, — каже, — Штричку, і ти, Шпичку, дайте до хати увійти.

Не встиг їжачок зникнути за дверима, як Штричок й Шпичок вхопили в нього з колючок кожен по грушці. Сидять, жують собі. Шпичок питає:

— Штричку, чи зміг би ти принести стільки грушок, як наш тато?

А Штричок відказує:

— Носити на собі такесенькі грушки — штука нехитра. Я одного разу наштрикнув на свої ко-

лючки отакенну грушу, більшу за нас обох. Ого яку! І поніс.

— А де ж вона? — облизався Шпичок.

— Нема, з'їв, — і собі облизався Штричок. — То давно було.

— А я де був? — ковтає слинку Шпичок, і подумавши: — Згадав, згадав! Я тоді саме нашпигував на свої колючки знаєш що, е-е-е — гарбуза!

— Гарбуза подужав нашпигнути? — здивувався Штричок.

— Не просто гарбуза, — вигукнув Шпичок, — а такен-такенне гарбузище! Ось як. Що тобі нашпигнути? — кричав. — Ну, що?

— Я й сам наштрикну! — і собі кричав Штричок.

Вони наштрикували й нашпигували все підряд: сухе листя, дрібний хмиз... Ненароком укололи гадюку, що грілася на осонні. Та кинулася на них —

і вколослася. Відсахнулася назад. Але то тільки на мить. Гадюка загрозово зашипіла:

— Укушшшу!

— Нас хочуть кусати, бо не можуть штрикати-ся! — залементував Штричок, утікаючи.

— Бо не можуть шпигатися! — не відставав од Штричка Шпичок.

— Укушшшу! — лютилася позаду них гадюка. І тоді Шпичок залементував:

— Рятуйте Штричка!

— Шпичка рятуйте! — верескнув Штричок і зачепився за ногу Шпичка, а Шпичкова нога зачепилася за Штричкову.

Їжачки попадали двома клубками й настовбурчили колючки.

Біля них щось борюкалося, борсалосся.

Їжачки дочекалися кінця битви і, коли все стихло, скочили на рівні ноги.

Як на диво, гадюки ніде не було. Перед ними стояв тато-їжак і відфиркувався:

— Фу ти, живі-здорові? Не бійтеся, я вже з тією гадюкою так порозумівся, що вона поповзла звідси геть.

Іжачки зніяковіли.

— Ви найштрикучіший, тату,— сказав Штричок.

— Атож, ви найшпигучіший,— сказав Шпичок.

— Та ваші колючки теж добрячі,— сказав їжак.— Тільки до них ще сміливості треба.

— А сміливість де буває, в колючках? — запитав Штричок.

— Чи під колючками? — не загаявся спитати Шпичок.

— Тільки не там, де нею вихваляються,— підморгнув їм тато-їжак.— Ходімо, покуштуєте, яких я грушок приніс. Вони хоч і невеличкі, але дуже смачні.

ЗМІСТ

СЛОНИК НА ВЕЛОСИПЕДІ 3

ЯК ПІВНИК РОБИВ НІЧ 9

ХТО НАЙКОЛЮЧИШИЙ 13

Літературно-художественне видання
Александр Іванович Коваленко

СЛОНИК НА ВЕЛОСИПЕДЕ

Сказки
(На українському мові)
Для дошкільного віку

Художник
Юлій Іванович Крыга

Київ «Веселка»

Редактор С. О. Вишенський
Художній редактор В. А. Кавун
Технічний редактор К. П. Дворська
Коректор Л. В. Осипова

Інформ. бланк № 4596

Здано на виробництво 29.04.87.
Підписано до друку 03.09.87. Формат 70×90/16.
Папір офсетний № 1. Гарнітура літературна.
Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 1,75. Умовн. фарб.-відб. 8,168.
Обл.-вид. арк. 1,4. Тираж 125 000 пр.
Зам. 7-1659. Ціна 10 к.
Ордена Дружби народів видавництво «Веселка»,
252655, Київ, МСП, Мельникова, 63.

Віддруковано з діапозитивів Київської нотної фабрики на Київській фабриці друкованої реклами ім. XXVI з'їзду КПРС, 252067, Київ-67, Виборзька, 84.

